

допадаше; тъй ведрата зорница.
допада на стопани ранобудни —
не е ли тя на ясни дни благъ вестникъ?
Ехъ, хубава усмивка бѣше тя!

Това е не само усмивката на красотата,
но и на добротата. Тя е свързана съ ду-
шевна чистота и свѣнливостъ. Последната се до-
лавя въ щастливата семейна сцена — въ из-
разителнитѣ срамежливи недоизказвания: „пъкъ
ти.. то вече“..., като отговоръ на мъжовата
си задѣвка:

Ранко, мое пиле,
не ще ли ти се ранко да излѣза!

Семейната идилия е, обаче, внезапно раз-
рушена — дохожда едно голѣмо нещастие. И
тука съ психологическа вещина, Славейковъ
представя очакването на майката и жената —
лошитѣ имъ предчувствия. Предсмъртниятъ
стонъ на Ива достига до тѣхъ като

Неясенъ екъ и несъзнанъ, тъй както
въ гората грѣмъ далеченъ отъ ловець
на птичка се въ сърдцето отзовава

А по-после, когато вече тревогата на-
раства и почва да потиска душитѣ (въ това
време външната буря спира, за да за-
сили сякашъ вътрешната), това напрегнато
състояние е изяснено пакъ съ прекрасно „би-
тово“ сравнение:

И нѣщо тежко, тъмно се полека
възѣямаше и таеше въ душа имъ
като на лѣтенъ дъждъ, кога въ полето
стоятъ вънъ златни снопи неприбрани.